

РЕШЕНИЕ

№ 3522

гр. София, 31.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **11454** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по две жалби, съответно от: А. К. Р. Х. – пол мъж, гражданин на В., против Решение № 2325/27.10.2020 г. на заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила; ВЕРГАС Р. Й. А. – пол жена, гражданин на В., от нейно име и като законен представител (майка) на малолетното дете А. К. А. В. – гражданин на РБ и на В., против Решение № 2324/27.10.2020 г. на заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила. Предвид факта, че родители на малолетното дете са двамата жалбоподатели, Съдът прие да разгледа двете жалби в едно производство.

В съдебното производство жалбоподателите не се явяват. Представявани са последователно от адвокат И. и адвокат Р., които: поддържат жалбите; ангажират свидетелски показания; представят актуална справка за кризата във В., изготвена от Фондация за достъп до права, както и информация, изготвена от дипломатическата мисия на В. в България, както и писмена защита. Защищават се доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваните решения.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбите, с аргументи за законосъобразност на обжалваните решения.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност

на жалбите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Административното производство, приключило с двете решения - Решение № 2325/27.10.2020 г. и Решение № 2324/27.10.2020 г. е по повод подадени на 22.11.2019 г. в РПЦ – С. молби за закрила, съответно от А. К. Р. Х. и В. Р. Й. А. – родители на малолетното дете А. К. А. В. – гражданин на РБ и на В., родено в [населено място] на 27.11.2019 г. Дватамата родители не са сключвали официален брак. Разказаната и от двамата бежанска история съвпада като цяло и е за това, че: имат дългогодишно съжителство; жената - В. Р. Й. А. за първи път е напуснала В. през втората половина на 2017 г., заминавайки за К., а А. К. Р. Х. дошъл няколко месеца по – късно; там работили около две години, след което заминали за П., където останали около половин година; завърнали се във В., в началото на м. април, 2019 г., но в края на месеца отново преминали в К., откъдето, със самолет пристигнали легално в Р. България. Подаването на цитираните по – горе молби за закрила, около осем месеца по – късно се обяснява с това, че в РБ няма посолство на В., а най-близкото такова е в Румъния. Молбите за предоставяне на закрила са обосновани с твърдения, че: във В. има тежка хуманитарна криза (липса на храна, лекарства, ток, вода, ниски заплати, високо ниво на престъпност, поощрявана от Правителството. Молителят В. Р. Й. А.: изразила изрични опасения за здравето и живота на детето, в случай, че се завърне с него във В., както и че може да бъде арестувана от властите, като предател на Родината. Твърдяла, че две седмици преди интервюто в ДАБ брат ѝ бил задържан от властите за два дни, понеже симпатизирал на опозицията, а майка ѝ е работила за опозиционната партия „Демократично действие“. Заявила, че желаят да се установят в България и да работят тук, за да подпомагат семействата си във В.. И двамата молители са декларирали, че там не са имали проблеми с официалните власти, не са преследвани, осъждани, не са членували в политически партии.

Данните от проведените с двамата молители интервюта и изложената от тях „бежанска история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от издателя на двата административни акта, който е приел, че по отношение търсещите закрила не са налице материалноправните основания, по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката във В. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 10.02.2020 г. и такава от 31.08.2020 г., за положението във В., които са взети предвид за оформяна на крайния извод, т.е., че ситуацията там не може да бъде определена като въоръжен конфликт, както и че сочените от молителите причини за напускане страната на произход не представляват основания, по смисъла на чл. 9 ЗУБ. При това, административният орган е съобразил и доклада от Дирекция „Социално подпомагане“ – Р., касаещ малолетното дете, според който е в негов интерес „семейството“ да получи международна закрила от РБ. Търсещите закрила не са представили никакви доказателства в подкрепа на бежанската си история и по – конкретно, относно твърденията на жената за опасност от преследване по политически причини.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадените на 19.11.2020 г. две отделни жалби, против връчените на 04.11.2020 г. две решения са процесуално допустими, но по същество са неоснователни.

За да отхвърли молбите за закрила, ответникът, в двете оспорвани решения е

възпроизвел изложената от чужденците бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут, поради това, че молителите: не твърдят да са били обект на репресии и на заплахи; спрямо тях не е осъществявано преследване, предвид разпоредбите на ал.ал. 2-5 ЗУБ. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка във В. не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателите обоснован страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите причини са икономически, извън предмета на ЗУБ.

Съдът приема, че Решение № 2325/27.10.2020 г. и Решение № 2324/27.10.2020 г. са постановени от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ, но има основание за отмяната им.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че във В. жалбоподателите са били подложени на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец, на А. К. Р. Х., В. Р. Й. А., както и на малолетното им дете А. К. А. В..

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да

оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата, като обосновано е приел, че твърденията на молителите не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещите закрила.

Немотивирани и неоснователни са обаче изводите, че причините, изтъкнати от търсещите закрила двама молители („семейство“) са неоснователни, с оглед предоставяне на хуманитарен такъв. Заместник – председателят на ДАБ не е изложил изрични мотиви, досежно основанието, по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ – „Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците“. В Закона за убежището и бежанците се съдържат редица разпоредби, които препращат към Закона за закрила на детето, съответно – възлагат правомощия и на Агенцията за закрила на детето. Според чл. 6а, ал.1 ЗУБ, „най-добрият интерес на детето“ е с приоритетно значение при прилагането на Закона. Понятието за „най-добър интерес на детето (§ 1, т. 11 ДР ЗУБ, вр. § 1, т. 5 ДР 3ЗДетето) включва и преценка на: възрастта, пола, миналото; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето. Според дефиницията на § 1, т. 17 ДР ЗУБ, малолетното дете е от уязвимата група. С мотивите си, изложени в Решение № 2324/27.10.2020 г. ответникът е пренебрегнал социалния доклад от „Дирекция „СП“ – Р., който сам е цитирал, като не е изложил мотиви за това. В справката за положението във В., на която се позовава ответникът в решенията си, и особено в тази от 25.02.2021 г.,

представена в заключителното съдебно заседание се сочи недвусмислено, че: страната е в „политическа безизходица“; изселването на венецуелци, бягащи от репресии и недостиг на храна, лекарства и медицински консумативи, представлява най- голямата миграционна криза в новата история на Л. Америка; завръщащите се са подлагани на „злоупотреба при пристигането им“. В същия смисъл са и показанията на разпитания от Съда свидетел – Е. М., гражданин на В.. Постановявайки Решение № 2324/27.10.2020 г. ответникът не е извършил дължимата преценка на евентуалните рискове, на които би било подложено малолетното дете, в случай, че двамата му родители се завърнат в страната си. Решение № 2324/27.10.2020 г. и Решение № 2325/27.10.2020 г. не са съобразени с Директива 2013/33/ЕС на ЕП и на Съвета, от 23.06.2013 г., за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, досежно преценяване висшия интерес на детето, включващ и възможността за събиране семейството на едно място (чл. 23), изхождайки от разширеното понятие за „членове на семейство“ – чл. 2, б. „й“ от Директива 2011/95/ЕС, на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г.

С оглед изложените по – горе мотиви, жалбите от А. К. Р. Х., гражданин на В., против Решение № 2325/27.10.2020 г. на заместник- председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, и на В. Р. Й. А. – от нейно име и като законен представител (майка) на малолетното дете А. К. А. В., против Решение № 2324/27.10.2020 г. са основателни, в частите, относно отказите за предоставяне на хуманитарен статут. В тези части двете решения следва да бъдат отменени, а административните преписки да бъдат върнати на заместник – председателя на ДАБ за ново произнасяне в тези части.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбите от А. К. Р. Х. и ВЕРГАС Р. Й. А. – от нейно име и като законен представител (майка) на малолетното дете А. К. А. В., Решение № 2325/27.10.2020 г. и Решение № 2324/27.10.2020 г., издадени от заместник – председателя на ДАБ, при МС, В ЧАСТИТЕ, относно отказите да бъде предоставен на молителите хуманитарен статут в РБ.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбите от А. К. Р. Х. и В. Р. Й. А. – от нейно име и като законен представител (майка) на малолетното дете А. К. А. В., против частите от Решение № 2325/27.10.2020 г. и Решение № 2324/27.10.2020 г., издадени от заместник – председателя на ДАБ, относно отказите за предоставяне статут на бежанец в РБ.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: